

Karácsonyi Hírlevél

A Budaörsi Református Egyházközség hírlevele 2009. Karácsonyán

Miért Jézust várjuk?

Városunk főutcáján estéknént most már kigyúlnak a karácsony közeledtét jelző fények is. Advent van. Várakozás – jut eszünkbe a szóról. Mit is várunk? Kire várakozunk?

Adventus Domini – az Úr eljövetele. Így hangzik egész pontosan az a kifejezés, melyből származik az advent szó. A Messiást, a Szabadítót várjuk: Jézus Krisztust.

Miért éppen Őt? Nem segíthetnének rajtunk valamilyen más életmegoldási kísérletek, filozófiák, emberi technikák? Más vallások?

Egyszer megkérdeztek egy ismert német teológiai professzort, mondja meg a világvallások és a kereszténység közötti különbséget. De ne homályos, magas teológiai igazságokat mondjon, hanem

kézzelfogható, egyszerű magyarázatot. A professzor így válaszolt:

Egy ember beleesett egy mély verembe. Nem tudott kijönni onnan. Ha senki nem segít neki, ott pusztul. Arra ment Buddha.

- Emelj ki, emelj ki! – kiáltotta az ember.

Buddha megállt és azt mondta:

- Látod, ez a te bajod, ez a nagy életvágy. Majd megtanítalak, hogyan tudod életed végéig egészen jól elviselni a helyzetedet a verem mélyén.

Ezt mondva, továbbment. Arra jött Mohamed.

- Emelj ki, emelj ki! – hangzott újra a segélykiáltás.

Mohamed így válaszolt:

- Ha belenyugszol Allah akaratába, és jól viseled magad, akkor majd a hetedik mennyországban jó helyet kapsz.

Azzal ő is továbbment. Arra jött Lao-cse, a kínai bölcs.

- Emelj ki, emelj ki!

Lao-cse megállt a gödör szélén és ezt mondta:

- Ja, barátom, ha bölcsőbb lettél volna, nem esel a verembe.

Végül arra jött Jézus, és a segélykérő kiáltásra lement a gödör aljába, és az élete árán kihozta a bajba jutottat.

- „Csak” ennyi a különbség! – fejezte be a magyarázatot a professzor.

A „gödör alján” vagyok – egyre többen látják már

így a helyzetü(n)ket. Csupán gazdasági, pénzügyi szempontból igaz ez? Erkölcsi, morális értelemben nem vagyunk mélyponton?

Fontos-e, mi módon jutottunk odáig, hogy „mindent szabad nekem”?

Holott van Valaki, aki adott nekünk törvényeket. Korlátokat, melyek védik életünket, sajátunkat és a körülöttünk lévőkét. Isten élénk tette a Tízparancsolatot. Mi lett a sorsa? Nem az, hogy félretettük, mondván, tudjuk, mi a jó, és mi a rossz Isten nélkül is? Saját kezünkbe vettük a kormányzást – kicsiben és nagyban egyaránt.

Hová vezettük az életünket, világunkat így? „Gödörbe”.

Ez az, ami olyan nehezen megy nekünk: elismerni, bevallani, hogy az elsődleges probléma az, hogy kivettük Isten kezéből a vezetést! Ezért esik olyan nehezünkre az is, hogy a valódi megoldást elfogadjuk.

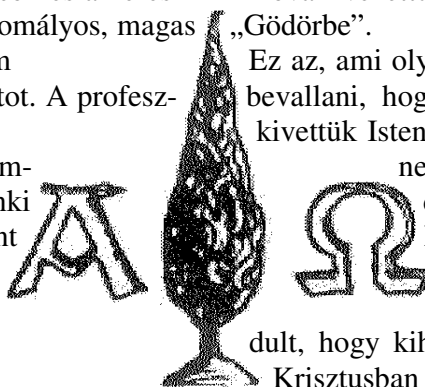
Karácsony ünnepének pedig éppen ez a lényege: Az az Isten, akit mi kiiktattunk a mindennapjainkból, elindult, hogy kihúzzon bennünket a gödörből. Jézus Krisztusban testet öltve eljött ide közénk. A menny dicsőségét ott hagyva, emberi testben jön a világra, egy istállóban. Később sem volt igazán hely számára. Hajléktalan volt.

Ő azonban nemcsak a gödrünk széléig jött. Nem onnan fentről, biztonságos helyről kiabált le hozzánk jó tanácsokat.

Nagypéntek, Húsvét ünnepe szól arról, hogy leszállt a gödör aljába. Hagyta, hogy „besározzuk”. Bepiszkoljuk mi emberek az Isten elleni lázadásunk bűnével. Elszenvedte a büntetést. Ezzel elkészítette a kivezető utat számunkra. Beszenyeződött ruhánkat tiszta fehérre cseréli. Mintha mi sem történt volna, úgy állhatunk oda – hit által – Isten elé, gyermekeként.

Mennei Atyaként kész gondot viselni rólunk. Tesztünkről-lelkünkről egyaránt.

Tessék hát eldönteni: Jézus Krisztust várom, vagy még mindig valami mást!

Petőné Püski Ilona
lelkész

Túrmezei Erzsébet: Kenyérnek jöttél

Kenyérnek jöttél éhező világba,
világosságnak sötét éjszakába,
fényes hajnalnak, örök ragyogásnak,
vak zűrzavarba bizonyos tanácsnak.
Jöttél útnak, igazságnak, életnek,
s kicsiny gyermekként jászolba fektettek,
Jézus, Jézus!

Mért sinylődnénk hát éhezve, szegényen,
mért tévelyegnénk világtalan éjben
tanácstalanul és halálraváltan
és úttalanul a hazug világban,
amikor benned mindent megnyerhetünk,
kis jászlad elé odatérdelhetünk,
Jézus, Jézus!

Miért van Karácsony?

Hogy miért van Karácsony?

Talán azért, hogy egy évben legalább egyszer
ajándékozhatunk, jótékonykodhatunk, és ezt
elnevezhessük a szeretet ünnepének?

A gazdagok gazdagon vásároljanak, a szegé-
nyek még szegényebbeknek érezzék magukat, az
üzleti világ pedig búsás haszonra leljen.

Lehet a szeretet ünnepe, legyen az is, de a
Szentírás szerint az sokkal több. De miért?

Egy kicsit vissza kell tekintenünk a régmúltra,
Ádám és Évára. Bizony szomorúan látnunk kell,
hogy ők sem Istenre hallgattak, hanem a kísértőre,
elhagyják a paradicsomot – Isten közelségét.

Káin megöli édestestvérét, Ábelt, és elindul a
földi történelemben a bűn, a szenvedés, a nyomor-
úság, mintegy lavina.

Lassan a környezet szennyezésével a Föld és
önmagunk elleni öngyilkosságot követjük el, a
meg nem szűnő háborúskodások véráldozataival
együtt. Mindezt szabad akaratunkból.

De Isten ennek ellenére szereti az embert –
mert az Isten AGAPÉ = szeretet, a mentő szeretet.

Azt írja erről a Szentírás /János 3:16/

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszü-
lött Fiát adta /Karácsonykor/, hogy aki hisz Őben-
ne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Tehát az isteni ajándékot ne utasítsuk el, vegyük
át, a hit karjaival.

Az angyalok kézbesítették Isten ajándékkosarát:
öröm, békesség, az emberekhez jóakarattal, aminek
záloga a megszületett

ÜDVÖZÍTŐ.

KÁLVIN ÉV

*Kálvin János írásaiból Dr. Bolyki János válogatása
alapján a bibliamagyarázatok közül idézünk.*

Karácsony

Most azt fejti ki János, hogy Krisztusnak az em-
lített eljövetele miként történt: nevezetesen, hogy
felvette testünket és nyíltan megmutatta magát a
világnak. S ha az evangélista csak röviden érinti is
azt a kibeszélhetetlen titkot, hogy Isten Fia az em-
ber természetét is magára vette, mégis ez a rövid-
ség csodálatosan áttetsző ...

A „test” szó nagyobb erővel fejezi ki ennek a
helynek az értelmét, mintha csak azt mondta vol-
na, hogy emberré lett. Azt akarta megmutatni,
hogy milyen nyomorúságos, elveszett helyzetbe
szállt alá Isten Fia értünk fenséges mennyei dicső-
ségéből. Ha a Szentírás az emberről lekicsinylőleg
szól, akkor nevezi „testnek”. Ámbár ilyen nagy a
különbség Isten Igéje lelki dicsősége és testünk
földi mulandósága közt, Isten Fia mégis annyira
leereszkedett, hogy magára vette ezt az olyan sok
nyomorúsággal megterhelt testet. Egyébként pedig
a „test” szó itt nemcsak a megromlott természetet

jelenti, mint Pálnál gyakran, hanem az egész ha-
landó embert. És ha a Szentírás az embert testnek
nevezi, azért még nem gondolja, hogy nem lenne
lelke. Világos tehát az értelem: az Ige, mely min-
den idők előtt Istentől született és mindig az Atyá-
val volt egy, emberré lett. A hitnek ennél a főrésznél
kétféle dologhoz kell ragaszkodni: Krisztusban
a két természet olyan szorosan össze volt kötve,
hogy az egy és ugyanazon Krisztus egyszerre igaz
Isten és igaz ember. Másodszer viszont: nem
mond ellene a személy egységének, hogy a két
természet különböző marad, úgyhogy az isteni ter-
mészet megtartja a maga tulajdonságait és éppúgy
az emberi test is...

„És közöttük lakozott.” Ha úgy magyarázzuk
ezt a helyzetet, hogy Krisztus a testben maradandó
lakást vett, akkor nem találjuk el pontos értelmét.
Mert az evangélista nem úgy írja le, hogy Krisztus
tartósan maradt közöttünk, hanem azt mondja,
hogy bizonyos ideig mintegy vendég időzött köz-
tünk. Nevezetesen az általa használt ige a „sátor”
szóból ered. Nem mást jelent ez, mint azt, hogy
Krisztus a Földön csak egy ráhárult feladatot töl-
tött be, vagy akár azt, hogy bár nemcsak egy

szempillantásnyi időre jelent meg, de mégis csak annyit időzött az emberek közt, amíg szolgálatát be nem töltötte. „Köztünk.” A továbbiakban nem biztos, hogy az evangélista általában az emberekről beszél-e vagy csak magára és a többi tanítványra vonatkoztatja, akik szemtanúi voltak annak, amit elbeszél. A magam részéről a második felfogás felé hajlok, mert mindjárt így folytatja:

„És láttuk az ő dicsőségét.” Ámbár Krisztus dicsősége mindenki előtt látható lehetett volna, mégis a legtöbb ember előtt vakságuk miatt ismeretlen

maradt. Csak azok a kevesek élték át dicsősége megnyilatkoztatását, akiknek a Szentlélek megnyitotta szeméit. Összefoglalásként azt mondhatjuk: Krisztus annyira ismertté vált földi életében, hogy mindenkinek felajánlt volt az a lehetőség, hogy valami nagyobb és dicsőbbet lássanak meg benne mint pusztán csak az embert. Ebből az következik, hogy Isten hatalma nem tűnt el Belőle, habár testben volt. El volt ugyan rejtve a test megalázottságában, de úgy, hogy fénye előcsillant abból. (Jn 1,14)

Svájc magyar szemmel

- Kálvin magyar volt? -

Ismert, kissé magas hangon, enyhe akcentussal szólal meg a kínai református gyülekezet egy tagja az állásinterjún: „Kálvin!” - közben hüvelykujját négy behajtott ujjá fölé emeli, arcán széles mosoly húzódik. Ezt az egy szót tudja magyarul.

- Kálvin – válaszolja a munkatárs-jelölt, elnéző arckifejezéssel. Ő magyar református. Úgy tűnik, közös pontra bukkantak – és valóban, itt, Magyarországon Kálvin nevét talán mindenki ismeri.

Svájc utcáin sétálva azonban más megvilágításba került ez az elképzelés. Ami innen, Magyarországról nézve közös pontnak tűnt, onnan, Kálvin hazájából múltba vesző emlék lett csupán. Így talán érthető, hogy miközben az előadó a mai vallási helyzetről beszélt, és azt fejtegette, hogy Svájcban bizony az egyházon kívül teljességgel ismeretlen Kálvin neve, az egyházon belül pedig kevésbé ismert (nálunk ugyebár egyházon belül azért nagyrészt ismerjük, és az egyházon kívülieknek is van valami fogalmuk kilétéről), egyre inkább megerősödött bennünk az érzés: Johannes Calvinus, alias Kálvin János magyar volt. Nem lehet véletlen, hogy sok fiatal, legfőképp gyermek azt gondolja a név hallatán, hogy magyar emberről van szó (bevallom, magam is éltem ebben a hitben).

Kálvin azonban nem csak magyar volt, hanem ízig-vérig francia, svájci. Ennek nyomait a svájci városok legapróbb részleteiben is felfedezhettük. Már elsőéves teológus hallgatóként megtanulhattam, hogy a svájci pontosság Kálvinra vezethető vissza – a híres svájci órák gyártását szorgalmazta, melyek méretét igyekezett minimálisra csökkenteni, ellentétben a korban megszokott minél nagyobb és hivalkodóbb órákkal. Talán ennek is következménye, hogy mobiltelefonom óráját (mert a „kor szokása szerint” nekem már nincs is karóráj) a svájci buszmenetrendhez tudtam állítani. Megdöbentő élmény volt azt látni, hogy a busz és a megálló órája tizedmásodperces pontossággal egyszerre váltott; sőt, mikor nem tudtuk, hol kell pontosan

leszállnunk, és egy helyi utast kérdeztünk ez ügyben, a válasz egészen egyszerűen ez volt: „Három perc múlva.”

A reformátor hatásának köszönhetik talán tisztaság- és rendszeretüket is az utódok. Ha akadt is szemét az utcán, azt bizony keresni kellett. Gazt azonban keresve sem találtunk a városokban. Számmomra elgondolkodtató volt, hogy mitől tűnnek olyan szépnek, vonzónak ezek a települések. Az utcaszinttől felfelé nézve ugyanis nem olyan szembetűnő a különbség a magyar és a svájci városok között – sőt! Meglepő lehet, de a mi épületeink sokszor szebbek is! Amitől mégis zöldebb a szomszéd kertje, az éppen az utcaszint. Falfirkának a nyomát is csak alig találjuk. A járda és az épület szegélye feltűnően tiszta, egy szem port sem látni a sarkokban. Nem veri föl a fű a járdaszegélyt sem. Ahol beton, ott beton, ahol növény, ott növény; ami mindenképpen bizonyos: mindenhol tisztaság és rend uralkodik. A híres rendezettség talán éppen Kálvin tevékenységében gyökerezik, hiszen tudjuk, milyen siralmas állapotokból teremtett rendet a reformátor Genf városában.

Ha tehát kimondtuk, hogy Kálvin magyar volt, annak – úgy érzem – vannak, lennie kell következményeinek is. Ismerjük is a reformáció magyar történelemre gyakorolt hatását. A visszahatással azonban aligha vagyunk tisztában.

Talán a legnagyobb hatást (a természeti szépségeken kívül) a Svájcban szinte bárhol fellelhető magyar történelmi emlékek tették rám. Kis híján megkönnyeztem a genfi egyetem falán található 1956-os emléktáblát. Elgondolkodtató: Hány olyan magyarországi település van, ahol nincs emléke a forradalomnak? Pontos adatot nem tudok, de talán nem is szükséges tudnom. Svájcban, Genfben akadtak olyan emberek, akik szükségét érezték egy ilyen emléktábla felállításának. Egy másik városban a magyar gályarab prédikátoroknak állítottak emléket; a harmadikban sétálva egy épület hom-

lokozatán magyar címerbe botlottunk. Talán emlétenem sem kell, hogy a reformáció emlékfalán Bocskai előtt megállva emlékezhet a látogató a reformáció magyarországi ágára.

Ezek után nem is tudom megmagyarázni, miért lepődtem meg minden egyes magyar szó hallatán. Az ugyanis szintén bőven akadt: majd' minden városban magyar csoportokra, családokra lettünk figyelmesek. Talán nehéz elhinni, de olyan érzés kísérté végig az utazást, mintha épp csak a szomszédba ugrottam volna át, legyen az akár Erdély vagy Felvidék.

Hogyan lehetséges, hogy két, egymástól ennyire távol élő nép (amennyiben Svájc vegyes lakosága egyáltalán nevezhető népnek) mégis ilyen kö-

zel legyen? Nem tudom. Talán éppen a reformáció hozta magával ezt a mai napra is kiható örökséget. Mindenesetre a Magyarországot Svájchoz kötő múltat elfelejteni kár lenne, a jelen és jövő nemzedékek nagy vesztesége. Talán, ha valóban ezt az örökséget vinnénk tovább, nemcsak elméleti, hanem gyakorlati síkon is, kitisztulnának utcáink (most saját kollégiumi szobámban is körülnéztem), pontos lehetne a magyar óra, és megtanulnánk vigyázni értékeinkre. Kívánom minden kedves Olvasó számára, hogy megtalálhassa saját életében, környezetében a svájci reformáció értékeit!

Tóth Emese

A gyülekezetben végzett szolgálatról néhány gondolat

Kedves Testvérek!

A gyülekezetben végzett szolgálatról néhány gondolat:

A templomtakarítást évről évre heti beosztás szerint párokban végezzük. A nyár vége felé többen kiestek betegség, más irányú elhívás miatt. Helyettük elég nehezen találtunk erre vállalkozó testvéreket. A szószékről is szolt a kérés, imádságban is hordoztuk a problémát, többeket megszólítottunk - ez már hatásosabb volt.

Így - Istennek hála érte - van hat pár, akik lelkiismeretesen végzik ezt a szolgálatot. Amiért végül írok, az az a tény, hogy sajnos szinte ugyanazokra a gyülekezeti tagokra lehet számítani! Talán a többi tagunkat a Szentlélek nemigen indítja? Pedig egy közös test tagjaiként akkor lesz egészséges és

isteni rendnek megfelelő a gyülekezet élete, ha egyenként mindenki megtalálja a rá szabott feladatát. Ezt pedig nem az elismerésért, elvárás-teljesítés kényszeréért, hanem a Mindenható Urunk dicsőségére visszük végbe. Ezért gondoljunk imádságban a szolgálatvégzőkre, szánjuk az időnket, erőnket, akaratunkat, tizedünket jó szívvel gyülekezetünknek és így a Főnek: Krisztusnak. Ehhez kívánok mindannyiunknak egészséget testi- leg és szellemileg, kitartást a nehézségek ellenére, reménységet a győzelemben...

A 488. ének 6.versével együtt kérjük:

”Segítsd gyarló tehetségünk

Véle kötött szövetségünk

Hogy szent és állandó légyen

Mígnem lelkünk hozzá mégyen”

Szeretettel:

Hné B. Anna

Könyvajánlás

Kedves Testvérek!

Értesítelek benneteket, hogy a 2010-es Bibliaolvasó kalauz, a naptár és a Kalendárium megvásárolható az iratterjesztésben.

Két könyvet szeretnék ajánlani figyelmetekbe. Az egyik **Walter Nitsche A szeretetet tanulni kell** című könyve. Akár a házasságra való felkészüléshez, akár egy baráti kapcsolat kiépítéséhez vagy javításához kap gyakorlati segítséget az olvasó. A könyv megszólítja az egyedülállókat, házasembereket, özvegyeket, de olyanokat is, akik már maguk mögött hagytak egy tönkrement kapcsolatot.

A másik mű: **Linda Dillow: A társ... azaz a feleségek könyve**. - Férjhezmenés előtt állsz, és szeretnél felkészülni új életformádra?

-Harmónikus a családi életed, de talán még szebb is lehetne?-Hosszú évek óta feleség, anya vagy, de a sok gond, kudarc megfosztott rózsás álmaidtól, terveidről? Ebben a könyvben nagyszerű gyakorlati tanácsot találsz problémáid megoldására, a Biblia tanítása alapján.

Adorjáné Mátyási Edit
iratterjesztő

Gyermekoldal

Karácsonyi ünneplések

János 3.16

Közeledett a karácsony, Jancsi is azzal ment haza, hogy az iskolában is tanultak erről szóló dalokat, hogy pl. „Kis karácsony, nagy karácsony, kisült-e már a kalácsom?”, meg a „Szólj csengő, csingilingiling...”

Jancsi másféle éneket tanult otthon is és a vasárnapi iskolában is, és amikor barátjával, Márkkal az ünnepekről beszélgettek, az elmondta, hogy ők a nagyszülőkkel együtt mozielőadást néztek meg... egy nagyszerű Mikulás-filmet! Hívta Jancsit is.

- No de éppen karácsony este? – csodálkozott Jancsi. – Hiszen szenteste a család otthon van együtt, előtte pedig gyülekezetbe mennek, ahol a karácsonyi történetet olvashatja a Bibliából.

Márk nem értette:

- Milyen a valóságos karácsonyi történet? Van ilyen is?

- Csak ilyen van! Hiszen azt te is tudod...

- Nem tudok semmiféle történetről – mondta Márk, és Jancsi nem tudta, türelmetlen lett-e vagy szomorú a barátja. Mert hogy azt tette hozzá: - az én szüleim nem vallásosak, és én sem ...

Erre Jancsi azt válaszolta, hogy ami az első karácsonyon történt, azt nem a vallásos emberek találták ki, hiszen Krisztus születésétől – vagyis az

első karácsonytól – számítjuk az éveket... Mire Márk azt mondta, hogy erről szívesen hallana többet is.

Jancsi mindent elmondott otthon édesanyjának, és ketten azt határozták, hogy meghívják Márkot, és még néhány fiút az osztályból egy kis ünnepségre, néhány nappal karácsony előtt. És akkor ők elmondják – édesanyja közreműködik -, hogy Isten az Ő egyszülött Fiát küldte a földre, és fölolvassák a Bibliából a karácsonyi történetet.

- A bölcseket és a pásztorokat is, anya, hogy minél érdekesebb legyen, és énekeljünk igazi szép énekeket, és ...

- Azt is lehet – szolt közbe édesanyja -, hogy a végén megkérdezzük, ki mit jegyzett meg belőle, és aki válaszol, azoknak adunk valami kedves apróságot! Utána pedig vendégség lesz!

Ezután Jancsi hozzáfogott, hogy meghívókat írjon barátainak. Azt ugyan nem tudta, hogy az első hallás és az ünnepi részvétel után hisznek-e majd az Úr Jézusban, azt sem, hogy mennyi mindent fognak majd kérdezni, de már előre örült annak, hogy beszélhet az Úr Jézusról. Talált azonkívül nagyon szép képeslapokat, illetve könyvjelzőket, amelyekre legszebb betűivel írta rá, hogy: „Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen!” (János 3,16).

Szókeresés

A	D	D	I	Ó	S	P	A	T	K	Ó	P	P
C	S	I	L	L	Z	U	L	M	A	R	A	D
K	I	S	M	A	A	A	M	A	K	U	P	C
M	É	Z	E	S	L	O	A	G	G	A	L	E
F	I	E	D	E	O	L	E	G	E	E	O	K
Ü	K	K		A	N	G	Y	A	L	H	A	J
S	Z	Ó	R	Ó	C	S	I	L	L	A	G	
T	A	M	Á	S	U	H	O	G	Ó	T	Á	R
F	X		M	Á	K	O	S	G	U	B	A	
E	L	E	V	Á	O	B	E	L	E	V	Á	G
N	O	R	B	E	R	T	R	Ó	B	E	R	T
Y	Z	K	U	B		S	O	H	A	S	E	M
Ő	V	O	L	T	A	K	I	R	Á	L	Y	Ő

Ebben a betűhalmazban 6 olyan szót rejtettünk el, amelyekkel legtöbbször karácsonykor találkozunk. Keresd őket vízszintesen is, függőlegesen is.

Ha mind megtaláltad, írd ide mind a hatot! Vigyázz, az egyik szónál felcseréltük a szótagokat!

.....
 .....
 .....
 .....

Találtál más értelmes szavakat is? Írd ide azokat is!

.....
 .....

Kakukktojás

Felsoroltuk az első karácsony szereplőit, személyeket is, tárgyakat is! Döntsd el, melyik közülük a kakukktojás?

Pásztorok, bölcsek, angyalok, írástudók, Heródes, csillag, jászol, istálló, fenyőfa, Írások, Mária, József, a gyermek Jézus, Betlehem, Jeruzsálem.

Írd ide, melyik a kakukktojás?

.....

Karácsony—egy kicsit másként

„Jobb olyan házba menni, ahol gyászolnak, mint olyanba, ahol mulatnak, hiszen így lesz vége minden embernek. Szívlelje meg ezt, aki él! Többet ér a bánat, mint a nevetés, ha a szomorú arc mellett jobbra lesz a szív. A bölcsek a gyászolók házára gondolnak, az ostobák pedig a vigadozók házára.” (Prédikátor 7,2-4)

A rendszeresen templomba járó testvéreknek aligha lehet meglepetés a karácsonyi prédikációk témája. Általában a három keleti bölcsről, vagy a pásztorok történetéről, esetleg az angyalnak Mária-nál tett látogatásáról hallhatunk. Karácsonykor nem győzünk betelni Isten szeretetével, hogy Immánuel, azaz 'velünk az Isten'.

A Prédikátor – sokak által pesszimistának tartott – könyve azonban nem illik ebbe a jól megszokott kerékvágásba, és ez az írás is elüt a megszokott keresztyén vélekedéstől. Hogyan is lehet pont karácsonykor olyat mondani – miközben mindenki boldogan ünnepli Jézus születésnapját –, hogy jobb az olyan házba menni, ahol gyászolnak, mint ahol mulatnak? Pedig a Prédikátor okkal írta ezeket a sorokat. Ugyanis az ünneplő tömegben (ti. a lakodalmas házban) az ember hajlamos azt hinni, hogy az élet csupa öröm, hogy minden rendben van, és aligha jut eszébe más ige, mint az *„Úgy szerette Isten a világot...”* (Jn 3,16).

A Prédikátor azonban tudta, hogy egyszer eljön az a nap, amikor minden ház gyászoló házzá változik. Az ember jobban meggondolja az ilyen helyen, hogy mit érdemes tennie, mint ott, ahol a bor fűti az indulatokat. Ilyen környezetben az ember nagyobb valószínűséggel rendezi Istennel az életét, mert rádöbben, hogy egyszer ő is sorra kerül: *„az embereknek ki van szabva, hogy egyszer meghaljanak, azután pedig az ítélet jön”* (Zsid 9,27).

Jézus példázatot mondott a tíz szűzről (Mt 25,1-13), akik mind a vőlegényt várták. Közülük öt okos volt és bölcs, öt azonban bolond. Amikor felébredtek az éjszaka közepén a vőlegény érkezéére, az öt okos, akiknek volt olajuk (=Isten Szelleme) a lámpásukban, azok bementek a lakodalomba (=az Istennel való vég nélküli örömbé), míg az ostoba öt, akiknek lámpásuk volt ugyan, de olajuk nem, azoknak kitérőt kellett tenniük az árusokhoz. Milyen

nagy lehetett a meghökkenésük, és milyen dühösek lehetek magukra, amikor ők már zárt ajtót találtak, és beléjük hasított a keserű felismerés, hogy ők már nem jutnak be a Barány menyegzőjére!

Egy ideje nem hagy nyugodni a kérdés, vajon mit szól Jézus a budaörsi gyülekezet karácsonyához, amit közösen, vagy családi körben töltünk el? Néhány érdekes adalékkal szeretném közelebb hozni a megfejtést. Hogy az I. századi hívek számára milyen jelentőségű volt Jézus születésnapja, jól jellemzi az, hogy a 4 evangélista közül Márk (az ő tolmácsolásában készült el először az evangélium) egyáltalán nem emlékezik meg a születésnapról, és János is fél mondattal elintézi, hogy az Ige testté lett. Noha Jézus 3 évet is eltöltött az övéivel, arról egyetlen evangélista sem ír, hogy valaha is megünnepelték volna az ő születésnapját, de még csak szóba sem került. A három keleti bölcs ajándéka is csak egyszeri cselekmény volt, nem tudunk arról, hogy évente visszajártak volna hozzá arannyal, tömjénnel és mirhával. Az apostoli levelek sehol nem kívánják meg, hogy üljük meg a karácsonyt, ez a kérdés, ill. téma fel sem merül. Okkal feltételezhetjük tehát, hogy az ősgyülekezet nem foglalkozott Jézus születésnapjával.

Azt mindenki tudja, hogy Jézus nem „nullában” született, de nem tudjuk a pontos napot, de még az évet sem. Az is nyílt titok, hogy a korai egyház tette önkényesen a karácsony napját a téli napforduló idejére. Ha megkérdeznénk Pál apostolt a karácsonyról, azt se tudná, miről beszélünk, ugyanis csak a IV. században ismerték el ezt az ünnepet. Pál mindig úgy hivatkozik Jézusra, mint akit megfeszítettek és aki feltámadt, de sosem úgy, mint akinek a születésnapját ülték.

A karácsonyt a téli napfordulóhoz ill. az évkezdethez tartozó hiedelmek és szokások (hogy a babona szót most kerüljem) is terhelik, amelyek a következő évi bőséget és egészséget biztosítják. Egyik példája ennek éppen a fenyőfa szimbóluma, amely ugyan szerepel pár helyen az Ószövetségben, pl. a templom épületének egyik anyaga, de nem a ma használt szerepében. Jó, ha tudjuk, hogy a fenyő eredetileg mágikus jelkép volt. A kará-

csonyfa-állítás német eredetű szokás, amely a XVII. században terjedt el. A németek abban a hitben éltek, hogy a téli napforduló idején a gonosz szellemek, a halottak szellemei kiszabadulnak, és szabadon csatangolnak a világban. A kísértetektől az emberek csak úgy menekülhetnek meg, ha az élet örökzöldje, a fa alá húzódnak. A hagyomány szerint egyébként Luther állított először karácsonyfát gyermekeinek. Ő azonban már Jézus születésének tiszteletére állította a fát, és számtalan kis gyertyát gyújtott rajta.

Lássunk tisztán: Jézus nem mondta azt, hogy „évről évre ünnepeljétek meg a születésnapomat” - noha nem tilos, de azt nagyon az övéinek a lelkére kötötte, hogy legyenek éberek. Mert lesz egy nap, amit Isten már régen elrendelt, ami úgy fog eljönni, mint a tolvaj, és bizony mondom nektek: rossz lesz annak az állapota, akit az a nap felkészületlenül talál. Erre pedig annál több esély van, minél kevésbé vagyunk képesek kivonni magunkat a rohanó világ vonzása alól, amely egyszerűen nem ér rá Istenre igazán odafigyelni. A Jelenések könyvének elején hét levél szerepel hét gyülekezetnek címezve. Mindegyiknek megvan a maga gyengéje, kísértése. Az efézusiakat például a nagyvárosi élet sürgő-forgó nyugtalanságával akarja elszakítani a Sátán Istentől.

Persze, velünk nem teheti meg azt a Sátán, mint az efézusi gyülekezettel. De nézzük csak meg, hogy milyen a mi karácsonyunk! Ilyenkor mindenki rohan egyik boltból a másikba, hogy beszerezze a szeretteinek szánt ajándékot (aminek még rejtekhelyet is kell keresni otthon). Mindenki nagyon szereti a másikat (azt is, akit egyébként egész évben utált). És persze mindenki két ember helyett dolgozik a munkahelyén, mert az éves terveket bármi áron hozni kell. De otthon is a karácsonyi sürgős-forgás vár minket, mert sütni-főzni kell legalább 2 hétre elegendő ételt, és még a lakást is dísz-

be kell vágni. Csoda, ha ezek után marad még valami az eltervezett szeretetből? Az eredmény pedig sok stressz, veszekedés (ha már úgyis a szeretet ünnepe van), hullafáradtan és ingerülten beesünk a templomba, de jó képet vágunk, bármi is történjen, és alig várjuk, hogy legyen már vége az egésznek.

Az persze könnyen lehet, hogy ugyan szóba kerül Isten szeretete, de meg is marad annak: üres szónak, ahelyett, hogy megállnánk, és hagynánk, hogy Isten szeretete átfolyjon rajtunk a környezetünkre. Íme, a Sátán ma is fel tudja használni a világ nyugtalanságát a gyülekezet ellen.

A karácsony, azaz Jézus születése, már jó kétezer éve befejezett esemény, amikor a Fiú testté lett, és eljött közénk, hogy kiváltson minket. Ezért jó, hogy ha néha előre is nézünk, és eszünkbe vesszük, mi lesz, ha Isten meghallgatja a kérésünket, és eljön az ő országa. Hátra van ugyanis Jézusnak még egy – és egyben utolsó – eljövetele, amikor magához veszi az övét, és – amiről kevesebbet beszélünk – elpusztítja az ellenségeit. Amikor Dániel megfejtette a babiloni király álmát (Dán 2), akkor leleplezte Isten titkos tervét, miszerint az utolsó nap kis kő jön, és romba dönti a grandiózus megjelenésű szobrot, azaz minden Istennel szemben álló tervet és akaratot, amiket – mint pelyvát – a szél fog szétszórni, a kő pedig az egész földet betöltő hegyé növekszik. Ezért jól teszed, ha – legalább most, karácsonykor – abbahagyod minden hiábavaló dolgot, amit egyébként is megéget az ítélet tüze, és minden terved, sőt az egész életed számba veszed. Mert Jézus téged is kérdez: kihez hasonlítasz? Az okos vagy az ostoba szüzekhez? Ezt azonban aligha lehet végiggondolni a szokásos karácsonyi „ünnepelés” közepette. Ehhez a gyászoló ház kell, ahol az ember valóban magába tud szállni.

Sütő János

Kereszt-kérdések kurzus februártól április végéig

Szeretettel várjuk hétfő esténként 7.00 - 9.00 között, ha szeretne többet tudni arról, hogy:

- Mi az élet értelme?
- Mit kezdünk a bűntudattal?
- Kicsoda Jézus?
- Miért jött?
- Mit jelent Őt követni?

Találkozásaink helye:

Budaörsi Református Egyházközség gyülekezeti terme, Budaörs, Clementis L. u. 5.

A Kereszt-kérdések sorozat első alkalma: 2010 február 08.

Alkalmainknak mindig része egy közösen elfogyasztott vacsora.

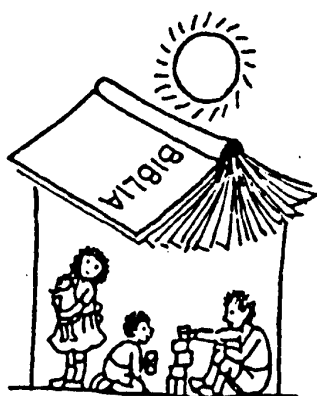
Ha szívesen részt venne, vagy szeretne többet megtudni, kérjük, hogy hívja Petőné Püski Ilona lelkészt a 23 - 415 205 telefonszámon, vagy írjon a yulekezet@refbudaors.hu e-mail címre!

Kérjük, jelentkezését jelezze 2010. február 05-ig.

Ünnepi gyülekezeti alkalmak

December 21 - 23.	18:00 óra	Bűnbánati istentisztelet
December 24.	15:00 óra	Családi karácsonyi ünnepség
December 25.	10:00 óra	Istentisztelet úrvacsorai közösséggel
December 26.	10:00 óra	Istentisztelet úrvacsorai közösséggel
December 31.	18:00 óra	Évzáró istentisztelet
Január 1.	10:00 óra	Évkezdő istentisztelet

Az úrvacsorai jegyeket beteg illetve idős testvéreinknek kérésre házhoz visszük.

Iskolai hittanórák

1. sz. Ált. Iskola	kedd	12:50
Bleyer J. Ált. Iskola	kedd	13:50
Kesjár Cs. Ált. Iskola	csütörtök	13:00
Herman O. Ált. Iskola	péntek	12:50
Mindszenty J. Ált. Iskola	órarend szerint, minden nap délelőtt	

Állandó gyülekezeti alkalmak

Vasárnap	10:00 óra	Istentisztelet (pici gyermekekkel a baba-szobában lehet hallgatni)
Vasárnap	10:00 óra	Gyermek-istentisztelet két csoportban
Hétfő	19:00 óra	Kereszt-kérdések kurzus
Kedd (kéthetente)	10:00 óra	Istentisztelet a Kamaraerdei Idősek Otthonában
Szerda	9:00 óra	Nyugdíjas-délelőtt
Csütörtök	18:00 óra	Bibliaóra
Péntek	18:00 óra	Konfirmációi előkészítő ifjaknak
Péntek	18:00 óra	Ifjúsági bibliaóra
Péntek	19:30 óra	Bibliakör

Imaóra minden hónap második vasárnapján az istentisztelet után.

Családi istentisztelet minden hónap negyedik vasárnapján 16:00 órakor.

A gyülekezet minden kedves tagjának és családjának áldott karácsonyi ünnepeket és sikeres, boldog új esztendőt kíván a

Presbitérium.

Budaörsi Református Egyházközség
2040 Budaörs, Clementis L. u. 5.
Tel/fax: (23) 415 205
Internet: <http://www.refbudaors.hu>
e-mail: gyulekezet@refbudaors.hu

Szerkesztő:
Györgyjakab Endre
Felelős kiadó:
Petőné Püski Ilona
Tördelés:
Homonnay-Beke Enikő